

1851.

Rigsdagstidenden. № 18.

Tredie Session. — Udvalgenes Betænkninger.

XXII.

Betænkning

over

Forflag til Lov om Udskrivningen
til Landfrigtstjenesten for
Aaret 1852.

(Afgiven af Landstingets Udvalg.)

Forinden Udvalget indlader sig paa Forflagets Realitet, skulle vi tillade os at berøre det Spørgsmaal, om det kan antages at have været nødvendigt at udgive den provisoriske Lov af 25de August d. A.

Naar G. L. § 51 byder, at intet Mandskab kan udskrives uden ifølge Lov, og Loven af 12te Febr. 1849 § 13 bestemmer, at Udskrivningen skeer paa de anordnede Sessioner, hvor ifølge § 21 saameget Mandskab udskrives som „Loven fastsætter“, skjønnes ikke rettere, end at man i den Betydning af Ordet „udskrives“, som ligger nærmest og ifølge Sprogbrug er den sædvanlige, kan have havt Jøle til, under de forhaandenværende Omstændigheder, naar Sessionen holdes i Septbr., at lade en provisorisk Lov som den ovennævnte emanere, saameget mere som ifølge Børnepligtslovens § 19 og § 25 ogsaa endeel virkelige eller endelige Udskrivninger kunne komme til at foregaae paa Sessionen. Paa den anden Side kan det imidlertid ikke nægtes, at en gjentagen, maafee endog aarlig Udgivelse af en provisorisk Lov, hvis Uundgaalighed antages at følge af den nugældende Lovgivning, og som kunde

synes at maatte gives, saalænge det ikke nærmere er betegnet, hvad der skal forstaaes ved Ordet „udskrives“ i G. L. ikke passer med Bismedet af den Bestemmelse i denne Lov, som hjemler Regjeringen Ret til at give provisoriske Love, hvilke forudsætte usædvanlige Tilfælde, der just paa Grund af det Usædvanlige kunne blive „paatrængende“ (G. L. § 30.).

Det tør forventes, at Regjeringen vil træffe saadanne Foranstaltninger, at lignende provisoriske Love, saavidt muligt, undgaaes for Eftertiden.

Hvad dernæst betræffer § 1 i det forelagte Udkast, saaledes som dette er vedtaget i Folkethinget, da dreier Forskjellen mellem den her optagne Bestemmelse og den, som findes i Regjeringens provisoriske Lov, sig om det Spørgsmaal, hvorvidt man bør indfrænte sig til at udskrive det Antal, som hjemles ved den i Aaret 1842 vedtagne Armeeororganisation, eller om alt det tjenstdygtige Mandskab, som staaer for Udskrivning for 1852, skal gjøres disponibelt, dog saaledes, at deres Antal, som virkelig kaldes til Tjeneste, bestemmes af Krigsministeren. Der taler nu vel endeel for at holde sig til, hvad den provisoriske Lov bestemmer, og deriblandt fornemmelig, at det synes uensigtsmæssigt i en aarlig Bevillingslov at give en Bestemmelse, der griber væsentligt forandrende ind i den gjældende Børnepligtslov, og det paa en Tid, da en ny Organisationsplan for Armeen kan ventes, med hvilken det er uvist, om hiin Forandring i det tidligere Bestaaende kan forenes, ligesom det ogsaa er usandsynligt, at Krigsbestyrelsen skulde kunne faae Brug for et Antal af circa 4000 over det ved den provisoriske Lov Nærmerede, saa at en lang Tid større Mængde end nødvendigt,